

ЕСЕЇСТИКА

УДК 27-1:17:355.01

DOI <https://doi.org/10.37406/3041-1378/2025-5-12>

Торяник Юлія

Студентка 2 курсу

ЕСЕ НА ТЕМУ: «БОГОСЛОВ'Я ВІЙНИ: БІБЛІЙНИЙ ПОГЛЯД НА ЗЛО, БІЛЬ І НАДІЮ»

Війна – це не лише конфлікт між державами та арміями. Це глибока рана в серці кожної людини, яка її переживає. Для мене війна стала особистим досвідом втрати, болю та пошуку надії. Моє життя змінилось за один день: я залишила рідний дім, звичайне середовище, відчуття безпеки. Натомість, в серці оселився страх.

У цьому есе я буду розмірковувати, як саме Біблія говорить про зло, страждання та надію в контексті війни.

Ми розглянемо біблійні вірші, які особливо близькі моєму серцю і, як я в це вірю, здатні торкнутись серця кожного, хто пережив або переживає втрату. «Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись? Господь то твердиня мого життя, кого буду лякатись? Коли будуть зближатись до мене злочинці, щоб жерти їм тіло моє, мої напасники та мої вороги, вони спотикнуться й попадають ...коли проти мене розложиться табір, то серце моє не злякається, коли проти мене повстане війна, я надіятись буду на те, на поміч Його!» (Пс. 26:1-3)

Ці слова звучать, як виклик самому страху. З цих слів видно, що Давид не просто сподівається на Божу допомогу, – він вірить у неї, як у щось незмінне і сильніше за будь-яке зло. У наші дні, коли війна вривається в українські міста, ці вірші нагадують, що Бог є незмінним джерелом світла, навіть у найтемнішу ніч. Я часто думаю про це, коли згадую, як ми ховались у підвалі під звуки вибухів. Серце калатало від страху, і надії, здавалось, не було. Але Господь зберіг. Він бо твердиня, скеля, на якій можна встояти навіть тоді, коли земля тремтить. Сьогодні цей псалом став моїм особистим щитом у ті моменти життя, коли я не знаю, що буде завтра. І навіть коли серце здається розбитим, слова «кого буду лякатись?» звучать лагідним докором. Ці вірші, на мою думку, є молитвою перемоги ще до того, як вона настане. «...Хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість – досвід, а досвід – надію, а надія не засоромить, бо любов Бога вилася в наші серця Святим Духом, даним нам». (Рим. 5:3-5). Цей уривок змушує глянути на страждання інакше. Він не применшує їх, не робить вигляд, що болю немає. Навпаки! Визнає: так, буде важко, але з цього виросте щось більше. Війна навчила мене терпіти і чекати. Чекати навіть коли здається, що все вже втрачено.

Завдяки істині в цьому посланні, я навчилась радіти малому: сніданку в спокої, довгоочікуваному дзвінку, навіть просто тиші. Цей досвід болю і виживання навчив цінити кожен мить. А надія стала не просто почуттям, а способом життя. Бо моя надія лиш на Господа.

А любов Бога тепер зі мною, вона в людях, які допомагають нам, у молитвах братів та сестер. «Надія не засоромить», бо вона жива, вона діє через серце, сповнене Духом Святим – Утішителем. Ці слова, на мій погляд, як драбина з темряви: страждання, терпіння, досвід, надія. І кожна сходинка має сенс. «А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потомляться, будуть ходити – і не помучаться!» (Іс. 40:31).

Ці слова пророка, як промінь сонця після бурі. В них обіцянка, що надія на Господа не лише підбадьорює, – вона оновлює. Я бачу, як люди, виснажені війною, знаходять сили посміхатись,

допомагати іншим, молитися за мир. Іноді здається, що серце більше не витримує, що сліз вже немає. Але саме в ці моменти надія на Бога дає сили. Не тому, що змінюються обставини, а тому, що змінюємось ми. Починаємо бачити небо навіть крізь дим. Вираз: «Крила підіймуть» – не завжди означає втечу від проблем. Часом це значить підняти голову, сказати: «я ще живу!» і зробити крок вперед. Господь дає крила тим, хто вже не має сил навіть стояти. І в цьому диво.

Війна – це зло, яке сіє страх, ранить душі. Але саме в цьому контексті Біблія говорить особливо сильно. Вона не замовчує біль, а називає його, і показує, як через нього проходити. Богослов'я війни – це не про виправдання насильства. Це про те, як не втратити віру, коли навколо руйнується все інше.

Псалми дають мужність, Самоствердженням надії є Послання до римлян – сенс страждання, а пророчі слова Ісаї – силу йти далі. В Божому Слові відкриваються істини, що підтримують. Зло реальне. Біль справжній. Але надія – сильна.